

ใช้หนี้กรรมสุนัข แมว

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

R4004

หลักพระอภิธรรม ๗ พระคัมภีร์ บอกไว้ว่า เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวกรรม ถ้าไม่เจตนาเป็นกิริยา

ยกตัวอย่างโยมมารักษาศีลกัน จะรู้อย่างไรว่าศีลขาด ตอบได้อย่างเดียวคือเจตนา ถ้าไม่เจตนา ศีลไม่ขาดหรอก ยกตัวอย่าง โยมเดินออกไป มีผ้าคลุมแมวอยู่ ก็ไม่ทราบนึกว่าผ้าเช็ดเท้า ก็ไปเหยียบผ้าเข้า ถูกลูกแมว พอเปิดผ้าออกมา ตายเหยียบเสียและแล้ว ศีลขาดไหม ไม่ขาด แต่ใจเศร้าหมอง พิโรธเอ๋ย ไม่น่าจะมาขวางพระบาทเลย ตายแล้ว ศีลไม่ขาด แต่ต่างพร้อมใจเศร้าหมอง เป็นกิริยา

แต่หากเราสร้างความดี ๘๐% ต้องข้ามารยาท หลักอภิธรรมอธิบายไว้ไม่ละเอียด ต้องอาศัยประสบการณ์

โดยกิริยาต้องใช้ หมายความว่าอย่างไร ยกตัวอย่างอาตมาไปร้านโยมขายแก้ว อาตมาก็ไปเลือกแก้ว โดยไม่เจตนา แก้วลื่นหลุดมือแตกเพลิง!

แตกแล้ว อาตมาต้องถามโยมแม่ค้าว่า

“แก้วใบละเท่าไรจ๊ะ”

“ใบละ ๒ บาทค่ะ”

“เอาไปเลย ๒ บาท” “อ้อไม่เป็นไร ท่านมีบุญคุณกับดิฉัน หลวงพ่อเจ้าคะ แค่ ๒ บาทเท่านั้น” เรียกว่าอโหสิกรรม ไม่ต้องใช้ เข้าใจไหมนี่

แต่ถ้าโยมกับอาตมาไม่รู้จักกันเลย ไม่เคยสร้างความดีต่อกันเลย ก็ต้องใช้ตามระเบียบ ๒ บาท **นี่เป็นกิริยาต้องใช้**นะ

บางทีพระอาจารย์อธิบายไม่ถูก โยโยไม่ต้องใช้ ยกตัวอย่าง อาตมาสร้างความดีกระทั่งพื้นหอประชุม ตอนนั้นยังไม่มีหลังคาไม่มีฝา อยู่ริมตรงข้างทาง จะเลิกกระทั่งมองดูแล้วไม่มีอะไรวางก็เหวี่ยงขอนไม้ออกไป เพื่อกองรวมกันไว้

พอดีมีสุนัขบ้านวิ่งมาจากไหนไม่ทราบ ขอนไม้ชนจมูกอย่างแรง เลือดพุ่งฉูดเลย อย่างนี้เป็นกิริยา เพราะไม่ได้เจตนา สุนัขตัวนี้วิ่งมาโดยบังเอิญ เราไม่ได้เลี้ยงมันนะ ถ้าเลี้ยงมันอาจจะอโหสิกรรมให้เราก็ได้

อาตมาเลยไปเอารางจืดอยู่ที่หลังกุฏิอาตมา มาโขลกกับน้ำซาวข้าว กรอกเข้าไปในปากสุนัข ปรากฏว่า สุนัขพิน ลุกวิ่งได้แล้ว

อยู่ต่อมาได้เดือนเดียว อาตมาไปพูดที่ศาลาประชาคม ลพบุรีตอนเพลไปจนถึง บ้านนายอำเภอฉันเสร็จแล้วก็ไปดูวัดสร้างใหม่ ที่เมืองใหม่

มีเต็นท์อยู่ คนฟังประมาณ ๑๐๐ คน อาตมาก็ไปนั่งที่กุฏิสมภาร มีสมภารนั่ง อยู่ก่อนแล้ว พอดีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น สมภารก็ลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ในกุฏิ

พออาตมาไปถึง สมภารลุกไปเท่านั้นแหละ **ลมเกย์มาเลย** แปลเป็น ภาษาไทยว่า ลมแดง ภาษาชาวบ้านเรียกว่าลมบ้าหมู หมุนจนเต็นท์พังหมด คน ทั้ง ๑๐๐ คน ไม่เป็นอะไร แต่ลมพัดไม้แป ซึ่งแหลมพอดีเลย มาที่มที่จุมูก อาตมาคนเดียว

ถ้าสมภารนั่งอยู่ด้วยกัน ต้องตายก่อน เพราะอยู่ข้างหน้า พอโดนจุมูกอาตมา เลือดพุ่งแล้ว ลมบ้าหมูหายไปเลย ไม่มีอีกเลย เห็นไหมนี่ กฎแห่งกรรม โดยกิริยา ต้องใช้แบบนี้

ถ้าหากว่าเราไม่สร้างคุณดีเลยนะ ยังไม่รับใช้ ไปใช้ชาติหน้าเลย ขอฝากไว้ ด้วย ความดีจะมีอุปสรรคถ้าเราสร้างคุณดี ต้องมีคนด่า คนว่า ต้องทนต่อไป

พระเอกในเรื่องหนังละครต้องลำบากอย่างนี้แหละ ถ้าใครชอบสบาย ไม่ใช่ พระเอกนางเอก ใช้ไม่ได้เป็นตัวเบ็ดเตล็ด เป็นตัวหางเครื่อง อันนี้เข้าใจนะ

อาตมาก็เลือดไหลไปเลย พวกโยมรีบลุกจะมาพุง อาตมาบอก “ไม่ต้อง เรื่อง เล็ก” เลยเล่าให้สมภารฟัง คนที่นั่นนั่งฟังไปด้วย บรรยายธรรมะเรื่องกฎแห่งกรรมให้ ฟัง

ที่ศาลาประชาคม เขาให้พูดเรื่องความสามัคคี เลือดยังอยู่เต็มที่จุมูกอาตมา หมอเข้ามาจะเช็ดให้ อาตมาบอกไม่ต้อง เดี่ยวจะเอาไว้เป็นพยาน แวะนกระเด็นไป แต่ ไม่มีกฎแห่งกรรมเรื่องแค้น แค้นเลยไม่แตก เพราะเราเหวี่ยงขอนไม้ไป สุนัขไม่มีแค้น ถ้าสุนัขมีแค้น แค้นเราก็ต้องแตก เห็นชัดไหมนี่

อาตมาไปพูด นายกเทศมนตรีถามว่า หลวงพ่อที่จุมูกมีเลือดเป็นอะไรนะ อาตมาบอก เฉย ๆ เดี่ยวรู้ เลยพูด ๑ ชั่วโมง จบรายการ ว่าเป็นกฎแห่งกรรมของเรา

อยู่มาไม่ช้า เป็นกิริยาอีก เมื่อปีนี้เอง ปี ๒๕๓๒ อาตมาพูดจากหอประชุมเสร็จ แล้วก็ไปที่กุฏิชั้นบน ตี ๒ แล้ว ไม่มีใครเดินแล้ว อาตมาเทน้ำร้อนจากกระติกใส่ขัน สาดลงทางหน้าต่าง

แมววิ่งมาพอดีเลย โดนแมวจรัดแป้ว ตายหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ

อยู่ต่อมาไม่พอเดือนนะ กระตักที่มีเกลียว มันระเบิด น้ำลวกตรงหน้าขา อาตมาเลย กำลังห่มผ้าอย่างนี้ ไม่รู้จักร้อน พอเลิกผ้าออกมาหน่อยเท่านั้น หนึ่ง

ลอกออกสักพอสมควร แต่หายแล้ว ไม่ต้องดูนะอยู่ในผ้า ถ้าไม่เชื่อจะเปิดให้ดูสัก
เลย จริง ๆ นะ

นี่แหละ เจตนาหึง ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวกรรม ไม่ได้เจตนา
เป็นตัวกิริยา แต่สร้างความคิด ต้องใช้ไปเลยชาติหน้าไม่ต้องไปใช้หนี้

ถ้าคนสร้างความคิดมาก ต้องรีบใช้ในชาตินี้ ถ้าคนสร้างความคิดแต่ยังไม่ละความ
ชั่ว ยังใช้หนี้ชาตินี้ไม่ได้ รวมทั้งดอกทั้งต้นไปใช้ในนรกโน่น

ใช้ชาตินี้ชาติหน้าจะได้ไม่ต้องมีกรรม จะไม่ดีกว่าหรือ ขอฝากไว้ด้วย